

ВИЛХЕЛМ ХАУФ
СТУДЕНОТО СЪРЦЕ. ПЪРВА
ЧАСТ

Част 15 от „Приказен алманах“

Превод от немски: Диляна Ламбрева, 2005

chitanka.info

Който пътува из Швабия, не бива да пропуска да се отбие в Шварцвалд — не заради дърветата, макар че не навсякъде може да се види такава необятна гора от красиви стройни ели, извисили връх чак до небето, а заради хората, които се различават значително от всички други наоколо.

Те са по-високи на ръст, с широки рамене и силни крайници и сякаш ободряващият аромат, който сутрин струи от елите, още от ранните им години ги прави по-разкрепостени, прозорливи и непоколебими, макар и малко по-сурови от обитателите на речните долини и равнините. Те се отличават рязко от хората, които не живеят сред гора, не само с поведението и ръста си, но и с обичаите и носиите си.

Най-красиво се обличат жителите на баденския Шварцвалд. Мъжете пускат брадите си да растат волно, както е повелила майката природа, а черните им сетрета, широките, силно набрани до коленете панталони, червените им чорапи и островърхите капели с широка периферия им придават нещо чуждоземно, което в същото време внушава респект. Повечето от хората в тази част на Шварцвалд се занимават с изработката на стъкло и на часовници, които разнасят из половината страни по света.

Другият край на гората се населява от потомци на същото племе, но различният поминък им е създал обичаи и навици, отличаващи ги от тези на стъкларите. Те търгуват с гората си — повалят и секат елите си, превозват ги по Наголд и Некар и от Горен Некар надолу по Рейн, чак до вътрешността на Холандия, където са познати на всеки крайморски жител с дългите си салове. Спират във всеки град по течението на реките и чакат някой да купи от гредите и дъските им, с които видимо се гордеят. Ала най-здравите и дългите от тях продават за тежки жълтици на Мийнхеерс, които строят от тях кораби. Тези хора са свикнали на суров начин на живот и на странстване. Изпитват радост да се качат на дървените си трупи и да се понесат по течението на реките и тъга, когато се провират между дърветата по брега нагоре към вкъщи.

Затуй и празничните им дрехи се различават толкова от тези на стъкларите от другата част на Шварцвалд. Носят сетрета от тъмен лен, а през мъжествените им гърди са праметнати тиранти, широки колкото човешка длан. Обути са в шалвари от черна кожа, а месинговият

метър, който стърчи от джобовете им, е атрибут на честта. Най-голямата им гордост и радост обаче са ботушите — навярно модерни някъде по света, те са най-големите, които изобщо съществуват, защото могат да се издърпат две педи над коляното, така че салджиите да се разхождат във вода, дълбока три стъпки, без да се намокрят.

До неотдавна обитателите на тази гора вярвали в горски духове, но новото време успяло да ги освободи от подобни суеверия. Странно е обаче, че и горските духове, които според легендите обитават Шварцвалд, са се различавали също по облеклото. Твърди се например, че Стъкленото човече — добро духче, не по-високо от три стъпки и половина, се появявало единствено с островърха шапка с широка периферия, облечено в сетре, надиплени панталонки и червени чорапки.

Михел Холандеца пък, който казват, че кръстосвал другата страна на гората, ще да е огромен, широкоплещест юнак, облечен като салджия, и мнозина, които твърдят, че са го виждали, се кълнат, че не биха заплатили от собствената си кесия телешките кожи, нужни за направата на ботушите му.

— Толкова е висок — разправят и настояват, че не преувеличават, — че един нормално висок мъж му стига едва до врата.

Разправят, че един шварцвалдски момък изживял доста странна история със същите горски духове, нея мисля сега да ви разкажа.

В Шварцвалд живеела вдовица, на име Барбара Мункин, чийто съпруг бил въглищар. След смъртта му тя малко по малко склонила шестнайсетгодишното си момче да поеме занаята на баща си.

Младият Петер Мунк бил акъллия момче, но не възроптал срещу волята на майката. Бил видял от баща си единствено това: да клечи по цяла седмица край димящата жижница за въглища или опушен и очернен, да кара въглищата за продажба долу в градовете и с вида си да предизвиква само погнуса у хората.

Ала един въглищар прекарва много време край жижницата и има възможност да размишлява за себе си и за другите. Както си седял така Петер Мунк, черните дървета и дълбоката горска тишина пълнели сърцето му с тъга и неосъзнати копнежи. Нещо го потискало, ядосвало го, но той не можел да определи точно какво е то. След като дълго размишлявал, разбрал, че това, което го дразни, е съсловието му.

— Аз съм черен, самотен въглищар — казал си той. — Ама че жалък живот е моят. Колко по-уважавани са стъкларите, часовникарите, музикантите дори, които идват в неделя вечер, за да посвирят. А когато аз, Петер Мунк, изкъпан и излъскан, изляза, издокаран с бащиното си официално сетре със сребърни копчета и съвсем нови червени чорапи и някой се случи зад мен и се зачуди кой ли може да е този строен момък, удивлява се на чорапите и напетата ми походка и като се разминем, ме погледне, няма какво друго да каже, освен: „Я, та това бил простият въглищар Петер“.

Салджиите от другия край на гората също били предмет на завистта му.

Когато тези горски исполини се отбиели, облечени изискано и понесли по себе си половин центнер сребро само в копчета, токи и синджири, седнели с изпружени нозе и с важен вид следели танците, ругаели на холандски и пушили елегантни къолнски лули като най-знатните господа от Мийнхеерс, те олицетворявали напълно идеала му за щастие. А само да бръкнали в джобовете си тези късметлии, вадели оттам пълни шепи с едри талери, които залагали за шестащи. Като гледал как пилеят пет гулдена тук, десет там, Петер загубвал ума и дума и с натежало сърце поемал обратно към сиромашкия си дом. Защото в някои от тези вечери виждал как един или друг от същите „търговци на дърва“ проигравал повече, отколкото бедният му баща успявал да изкара за година.

Най-много се дивял обаче на трима мъже, само не знаел на кого по-напред да отдаде предпочитанията си.

Единият бил пълен, едър мъж с червендалесто лице и се славел като най-богатия. Наричали го дебелия Ецехиел. Всяка година той карал по два пъти строителен материал за Амстердам и всеки път изваждал късмет да го продаде многократно по-скъпо от другите, така че, когато другарите му се прибирали пеша обратно към дома, той важно се возел нагоре в кола.

Вторият бил най-високият и слаб човек в цялата околност, наричали го дългия Шлуркер, и Мунк завиждал на изключителната му смелост — той дръзвал да противоречи на най-личните хора; седнел ли пък на маса, заемал място за четирима шишковци, макар и в кръчмата да било претъпкано с народ, защото или се подпирал с двата лакътя на

масата, или подгъвал дългия си крак на скамейката. Въпреки това никой не смеел да му направи забележка, защото разполагал с невероятно много пари.

Третият пък бил красив момък, който нямал равен на себе си в танците и затова бил наричан „Краля на танците“. По-рано той бил бедняк, работел при един търговец на дърва, но изведнъж станал нечувано богат. Едни разправяли, че намерил под една стара ела гърне, пълно догоре с жълтици; други твърдели, че недалеч от Бинген по течението на Рейн с копие, с каквото салджиите понякога хващат риба, бил уловил вързоп с жълтици от заровено там голямо нибелунгско съкровище. Казано накратко — забогатял изведнъж и млади и стари започнали да го почитат като принц.

За тези трима мъже си мислел Петер въглищарят, когато седял сам в елховата гора.

И тримата притежавали най-омразните на добродушните хорица на Шварцвалд недостатъци — били невероятно стиснати и безчувствени към длъжници и сиромаси. Но както става обикновено, ако скъперничеството им карало хората да ги ненавиждат, парите им предизвиквали почитта им, защото кой друг можел да си позволи като тях да пръска талери наляво и надясно, сякаш ги тръска от елите?

„Така не може да продължава — казал си един ден тъжно Петер, защото предишния ден било петък и мало, и голямо се било събрало в кръчмата. — Ако животът ми не се оправи, ще посегна на себе си. Ех, да бях почитан и богат като дебелия Ецехиел или толкова смел като дългия Шлуркер, към когото всички изпитват страхопочитание; или пък прочут както Краля на танците и като него да подхвърлям на музикантите талери вместо кройцери! Откъде ли има толкова пари?!“

Прекарвал през ума си какви ли не възможности за печелене на пари, но нито една не го привличала. Накрая си спомнил за преданията от стари времена, в които се разправяло за хора, забогатели с помощта на Стъкленото човече или на Михел Холандеца. Докато бил жив баща му, у дома им често идвали гости и тогава надълго и нашироко се говорело за богатите, за това как те са се замогнали. В разказите им често присъствало Стъкленото човече. Да, и сякаш като се замислил по-добре, можел да си припомни вълшебните слова, които трябвало да се изрекат на Елховия хълм посред гората, за да се появи човечето. Те започвали така:

*Пазителю на съкровищата в Елховата гора,
сто години остаря,
ала твоя е цялата земя,
елите, де стоят —*

Но колкото и да си напрягал паметта, не можел да се сети как продължават. Често си мислел дали да не попита този или онзи старец, но изпитвал неудобство да разкрие пред тях мислите си и това го възпирало. А и накрая заключил, че легендата за Стъкленото човече не ще да е много известна и че вълшебните слова навярно се знаят от малцина, защото в гората нямало много богати хора. Как инак можело да се обясни, че баща му и другите бедни хора като него не били опитали щастието си?

Веднъж Петер склонил майка си да му каже каквото знае за човечето и тя разказала същото, каквото смият той си спомнял. И тя също помнела само първата строфа, но най-накрая се сетила, че човечето се появявало само пред хора, родени в неделя между единайсет и два часа. Рекла му, че стига да знае вълшебните слова, може да опита късмета си, защото бил роден в неделя по обяд точно в дванайсет часа.

Като чул това Петер възглицарят, не го сдържало повече на едно място от радост и нетърпение да се впусне в приключение. Вярвал, че щом знае първата част от стиховете и е роден в неделя, Стъкленото човече ще му се яви.

Затова един ден, като продал възглицата си, не напалил наново жижницата, а облякъл празничното сетре на баща си, обул нови чорапи, сложил си официалната шапка, грабнал една трънкова тояга, дълга пет стъпки, и се сбогувал с майка си:

— Трябва да отида по служба в града, защото скоро ще се решава кого ще вземат войник. Ще отида още веднъж да обърна внимание на околийския, че вие сте вдовица, а аз — единственият ви син.

Майката го похвалила за намерението му и той се отправил към Елховия хълм.

Елховият хълм е в най-високата част на Шварцвалд и навремето бил откъснат на два часа път от най-близкото село. В околността му

нямало дори колиби, защото суеверните хората мислили, че мястото е несигурно за живот. И колкото и високи и красиви да били там елите, хората избягвали да ги секат, защото на не един дървар се било случвало по време на работа да му отскочи секирата и да го улучи в крака или пък изневиделица да се повалят дървета, да затиснат хора, да ги наранят или премажат. Дори най-хубавите дървета отивали само за огрев, защото салджиите не вземали трупи от Елховия хълм заради поверието, че ако на сала има дърво оттам, зло ще сполети човека или стоката му. Ето защо дърветата на Елховия хълм израствали високи и така гъсто едно до друго, че посред бял ден в гората било мрачно като в нощ.

Тръпки побивали въглищаря Петер, докато вървял, защото наоколо не се чувало нищо — никакъв глас, никакви стъпки освен неговите собствени, никакви удари на брадва. Дори птиците, изглежда, избягвали тази гъста елхова гора.

Като стигнал до най-високото място на Елховия хълм, той се спрял пред една невероятно голяма ела, за която всеки холандски корабостроител на мига щял да наброи сто гулдена.

„Сигурно тук — помислил си той — живее пазителят на съкровищницата.“ Свалил голямата си празнична шапка, направил дълбок поклон пред дървото, изкашлял се и заговорил с треперещ глас:

— Дано вечерта ви бъде добра, господин Пазителю на съкровищницата!

Но не последвал никакъв отговор и всичко наоколо си останало тихо както преди.

„Може би все пак трябва да кажа вълшебните думи“ — помислил си той и започнал да мълви:

*Пазителю на съкровищцата в Елховата гора,
сто години остаря,
ала твоя е цялата земя,
елите, де стоят —*

Щом изрекъл тези слова, за свой голям ужас забелязал малка странна фигурка да наднича иззад дебелията ела. Сторило му се, че вижда Стъкленото човече, точно както го описвали — с черното сетре,

червените чорапки, шапчицата и всичко останало. Всичко било същото, дори бледото, но фино и умно личице, било такова, каквото го описвали хората. Но, о, не, както бързо надникнало Стъкленото човече, така бързо изчезнало отново.

— Господин Стъклено човече — повикал го след малко колебание Петер въглищарят, — бъдете така добър и не се подигравайте с мен. Ако мислите, че не съм ви видял, заблуждавате се — видях ви да надничате иззад дървото.

Но отново не получил никакъв отговор. Само му се струвало, че дочува от време на време откъм дървото дрезгав кикот.

Най-накрая нетърпението му надделяло над възпиращия го до този момент страх.

— Почакай, малко джудженце — извикал той, — ей сега ще те пипна!

С един скок се озовал зад елата, но сред зелените клони нямало никакъв Пазител на съкровища, а само една малка красива катеричка заскачала нагоре по дървото.

Петер поклатил смаяно глава, разбрал че донякъде е улучил вълшебните слова и че за да примамим стъкленото човече, навярно не са му достигнали само един-два стиха, но както и да се мъчил да си ги припомни, не можал.

А катеричката се показвала от ниските клони на елата и го гледала така сякаш искала или да го окуражи, или да се подиграе с него. Чистела се с лапичките си, въртяла красивата си опашка и се взираше в него с умните си очи, но него накрая го налегнал страх да стои сам с животинчето, защото то ту му се явявало с човешка глава и тривърха шапка, ту приличало на съвсем обикновена катеричка, само дето носела на задните си крачета чорапки и черни обувки. Накратко, животинчето било забавно, но въпреки това Петер въглищарят се изплашил, защото си рекъл, че работата, с която се е захванал, не е много чиста, и се отдалечил с доста по-чевръсти стъпки, отколкото бил дошъл.

Мракът в елховата гора изглеждал още по-плътен, върлинестите дървета се редели още по-често и него така го дострашало, че ударил на бяг. Чак когато чул нейде в далечината кучешки лай и не след дълго съзрял пушек от комина на някаква колиба, се успокоил

отново. Но като я наближил и видял как са облечени хората в нея, разбрал, че от страх бил хванал съвсем обратната посока и вместо да стигне при стъklarите, бил отишъл при салджиите.

Хората, които живеели в къщурката, били дървари — един старец, синът му, стопанинът на къщата, и няколко поотрасли вече внуци.

Петер Мунк помолил да пренощува у тях и те го приели добре — не го разпитвали нито кой е, нито откъде иде, почерпили го с ябълково вино, а за вечеря му поднесли едър глухар — най-хубавата шварцвалдска гозба.

След като се нахранили, стопанката и дъщерите й насядали с хурките около борината, която младите поддържали с най-фина елова смола, а дядото, гостът и стопанинът седнали да пушат и да гледат как работят жените. Момчетата пък се захванали да дялкат дървени лъжици и вилици.

Отвън в гората зафучала виелица, развилняла се страшно в клоните на елите и от време на време се чувал такъв трясък, сякаш цели дървета се пречупвали и поваляли на земята.

Момчетата били куражливи и им се щяло да излязат навън и да наблюдават страховития, но красив спектакъл, но дядо им ги смъмрил, погледнал ги строго изпод вежди и не ги пуснал никъде да ходят.

— Не съветвам никого да излиза навън — викнал им той. — За Бога, който се покаже навън, повече не ще се върне, защото Михел Холандеца днес си сече дърва за нов сал.

Малките седели, вперили любопитни очи в дядо си. Те навярно били чували и друг път за Михел Холандеца, но го помолили този път да им разправи по-подробно за него. И Петер въглищарят, който бил чувал от другата страна на гората да се подхвърля това-онова за Михел Холандеца, ги подкрепил и поискал да узнае повече за него.

— Той е господарят на гората и от това, че на вашите години още не го знаете, може да се заключи, че живеете отгатък Елховия хълм или дори още по-далеч. А за Михел Холандеца ще ви разкажа каквото знам и каквото се говори в преданието. Преди около сто години — поне така знам от дядо си — навред по цялата земя нямало по-честен народ от шварцвалдците.

Сега, откакто в страната ни навлязоха толкова много пари, хората станаха непочтени и лоши. В неделя младите го удрят само на гуляй —

танцуват, лудеят, крещят и ругаят. Окото ти да се изплаши! Едно време беше друго. И макар че оня може ей сега да надникне през прозореца, ще го река, както много пъти съм го реквал — Михел Холандеца е виновен за цялата тази поквара!

Та както вече казах, преди сто и повече години живеел богат търговец на дърва, който имал много работници. Търгувал със стоката си чак по долното течение на Рейн и работата му била благословена, защото бил набожен човек.

Една вечер на вратата му почукал мъж, какъвто не бил виждал дотогава — облеклото му било като на шварцвалдските момци, но на ръст минавал всички с една глава. Никой не би повярвал, че може да съществува подобен великан.

Исполинът помолил търговеца на дърва да го вземе на работа, а той, като го видял, че е як и ще го бива в носенето, поговорил с него за заплащането и двамата се спогодили.

Такъв работник като Михел търговецът не помнел дотогава: сечел дърва за трима, а хванели ли шестима да влачат някое дърво за единия му край, той се оправял сам с другия.

Като изкарал половин година в сечене на дърва, един ден Михел се изправил пред господаря си и рекъл:

— Достатъчно сякох дърва, сега искам да видя къде отиват моите трупи. Какво ще кажете да ме пуснете на саловете?

Търговецът му отговорил:

— Не ща да ти заставам на пътя, Михел, щом искаш да видиш малко свят. И макар че имам нужда от силни хора като теб за сечене на дървата, ще те пусна на сал. Там се иска сръчност, но да видим.

Така и станало. Салът, на който трябвало да пътува, бил снаден от осем части, направени от възможно най-големите греди за строеж. Но какво се случило? Вечерта преди тръгването дългият Михел смъкнал до реката още осем греди, толкова дебели и дълги, че никой не бил виждал подобни дотогава, и пренесъл всяка от тях с такава лекота, сякаш били пръти за каране на сал. Всичко живо наоколо се встретило от ужас. Откъде ги бил отсякъл, до днес никой не знае. Като видял гредите търговецът, сърцето му се засмяло, защото пресметнал колко могат да струват.

Ала Михел рекъл:

— Те ми трябват за пътуването, на вашето салче от трески доникъде няма да стигна.

Господарят поискал в знак на благодарност да го дари с чифт салджийски ботуши, но Михел ги хвърлил настрана и извадил друг чифт, невиждани дотогава. Дядо ми ме уверяваше, че тежели сто фунта и били дълги пет стъпки.

Салът потеглил и ако дотогава Михел смайвал дърварите, сега той удивил салджиите. Защото вместо, както те очаквали, салът им да плава по-бавно заради тежките греди, още щом навлязъл в Некар, той полетял като стрела напред. Там, където Некар правела завой и салджиите с голяма мъка успявали да задържат сала в средата на течението да не налетят на камъни или пясък, за да избегне опасността, Михел скачал във водата и с едно движение направлявал сала наляво или надясно, а излезел ли на прав участък, изтичвал най-отпред, казвал всички да натиснат с прътите си, а той забивал исполинската си тояга в камъните и от тласъка му салът сякаш политал и светкавично бързо преминавал земи, дървета и села. Така пътуването до Кьолн на Рейн, където салджиите продавали стоката, им отнело половината от времето, което обикновено им било нужно.

Но като стигнали, Михел рекъл:

— Вие сте истински търговци и разбирате какво е кяр. Да не мислите, че на тукашните им трябват всичките дърва от Шварцвалд? Не, те ви ги плащат на половин цена и ги препродават по-скъпо в Холандия. Хайде да продадем по-малките греди тук и да продължим с по-големите за Холандия. Каквото избием над обикновената цена, си е печалба за нас.

Така им говорел коварният Михел и салджиите склонили — някои, защото им се щяло да видят Холандия, а други защото се поблазнили от парите. Имало само един свестен момък, който ги убеждавал да не излагат на опасност стоката на господаря и да не го мамят за цената, но другите не го послушали и бързо забравили предупрежденията му. Само Михел Холандеца не ги забравил.

Поели надолу по Рейн с дървените трупи, Михел управлявал сала и бързо ги закарал до Ротердам. Там салджиите получили четирикратно по-добра цена, а огромните греди на Михел били заплатени с тежко злато.

Шварцвалдци, като видели толкова пари на куп, не знаели къде да се даят от радост. Михел разпределил парите, като една част заделил за господаря, а останалите три дяла дал на мъжете. И те, като заседнали с моряци и с всякаква друга сбирщина по кръчмите, прогуляли и проиграли парите си, а Михел продал добрия човек, който по-рано разубеждавал другарите си, на търговец на души и никой повече не чул нищо за него.

Оттам насетне Холандия станала рай за шварцвалдските момци, а Михел Холандеца — техен цар. Търговците на дървесина дълго време не узнали нищо за изгодната търговия и така незабелязано от Холандия в Шварцвалд навлезли парите, ругатните, лошите нрави, пиянството и хазартът. А когато тая история излязла наяве, Михел Холандеца изчезнал и от него не останала и следа.

Но той не умрял. От сто години безчинства из гората и разправят, че бил помогнал на мнозина да забогатееят, но за сметка на бедните им души. Повече няма да ви говоря. Но едно е сигурно — през такива бурни нощи като тази, когато на Елховия хълм не бива да се излиза за дърва, той ходи и избира най-хубавите ели. Баща ми го е виждал да поваля ела, дебела четири стъпки, с такава лекота, сякаш отчупва тръстикова пръчка. С тях дарява онези, които са се отрекли от Праведния и са почнали да му служат. В полунощ ще пуснат саловете във водата и ще потеглят с трупите за Холандия.

Ако аз бях крал и господар на Холандия, щях да заповядам да го разстрелят с картеч, че да стане на пихтия, защото всички кораби, на които има дори една от неговите греди, са обречени на гибел. Затова стават толкова много корабокрушения. Как иначе ще е възможно хубав, здрав кораб, голям колкото църква, да отиде по дяволите? Но когато Михел Холандеца отсича ела, някоя от предишните му греди изскача от корабните фуги, водата прониква вътре и корабът ведно с целия му екипаж е загубен. Това е легендата за Михел Холандеца и истината е, че всичко лошо в Шварцвалд иде от него. О, от него човек може да забогатее — добавил тайнствено старецът. — Но опазил ме Бог от подобно богатство. За нищо на света не бих желал да съм на мястото на дебелия Ецехиел или на дългия Шлуркер. Както се вижда, Царят на танците също му се е предал.

Докато траел разказът на стареца, бурята утихнала. Момичетата запалили боязливо лампите и се прибрали по стаите си. От един чувал,

пълен с шума, мъжете приготвили възглавница за Петер Мунк, сложили я на нара върху печката и му пожелали лека нощ.

Никога Петер възглицарят не бил сънувал толкова тежки сънища както през тази нощ. Ту му се присънвало, че мрачният огромен Михел Холандеца отваря с трясък прозореца на стаята, протяга невероятно дългата си ръка, в която носи кесия, пълна с жълтици; после я изсипва в дланта си и от монетите се понася ясен и хубав звън. Ту пък му се явявало симпатичното Стъклено човече, възседнало огромна зелена бутилка. То препускало из стаята и Петер сякаш отново чувал дрезгавия му смях както преди на Елховия хълм. После някой глухо зашепнал в ухото му:

*Холандия, ви казвам, зарита е със злато!
Елате, ако щете,
сдобийте се с пари —
дългът неголям не ще ви натежи.*

После отново чул в дясното си ухо песента на Пазителя на съкровищата в зелената елхова гора и шепота на едно нежно гласче:

— Глупав възглицарю Петер, глупав Петер Мунк, не можеш да измислиш как се римува стихче, което завършва на „стоя“, а си роден в неделя, точно в дванайсет! Римувай, глупав Петер, римувай!

Охкал, пъшкарал на сън, мъчел се да измисли рима, но тъй като дотогава не се бил занимавал с подобно нещо в живота си, усилията му останали напразни.

Като се събудил на зазоряване, сънят му се сторил много особен. Седнал на масата, кръстосал ръце и се замислил над нашепнатите думи, които още звучели в ушите му. „Римувай, глупав възглицарю Петер Мунк, римувай!“ — си казал той и почукал с пръст по челото си, но никаква рима не му идеала наум. Както си седял така, вперил тъжен поглед пред себе си и си мислел как може да се римува „стоя“, трима момци, запътили се към гората, минали точно пред къщата и той чул единият от тях пътъом да си пее:

На върха стоях,

*взрял поглед в долината,
нея там видях
за последно, ах.*

Като чул това, в главата му в миг просветнало, той скочил трескаво и изхвърчал навън, защото се изплашил, че може да е чул нещо погрешно. Настигнал тримата момци и малко грубо дръпнал певица за ръкава.

— Стой, приятелю! — викнал му Петер. — Каква рима имаше на „стоя“? Стори ми добрината и кажи какво пееше.

— Какво те прихваща, бе? — отвърнал му шварцвалдецът. — Мога да пея каквото си пожелаеш и ми пусни веднага ръкава, или...

— Не, ще ми кажеш какво пъ! — почти не на себе си изкрещял Петер и го стиснал още по-здраво.

Ала другите двама, които били свидетели на всичко, не се поколебали нито миг повече и здравата се нахвърлили с юмруци върху бедния Петер. Били го дотогава, докато болката го принудила да пусне дрехата на момъка и изтощен да се свлече на колене.

— Ето, получи си го — рекли му през смях те — и запомни, хубостнико, никога да не нападаш хора като нас на открит път.

— Ох, със сигурност ще го запомня — отвърнал им с въздишка Петер въглищарят. — Но сега, като си получих боя, бъдете така добри да ми кажете ясно какво пъ той одева.

Тримата отново избухнали в смях и го взели на подбив, но този, който пеел песента, му повторил думите и с весела глъчка и песни тримата продължили по пътя си.

— Значи „видях“ — рекъл горкият, като се изправял мъчително. „Видях“ се римува със „стоях“, сега, Стъклено човече, с теб отново имаме какво да си кажем.

Върнал се в къщата, взел шапката и дългата си тояга, сбогувал се с домакините и поел обратно към Елховия хълм.

Вървял бавно и замислено по пътя, защото трябвало да доизмисли стиховете. Щом стигнал Елховия хълм, където боровете се редели по-високи и по-начесто, му хрумвало какво да каже и рипнал високо от радост.

В този миг иззад елите се появил един страшно висок мъж, облечен в салджийски дрехи, стиснал в ръката си сопа, дълга колкото мачта. При вида на исполина, който бавно закрачил редом с него, коленете на Петер Мунк се подкосили и той едва не се строполил, защото се досетил, че това може да е само Михел Холандеца и никой друг. Ужасният великан продължавал да мълчи и Петер боязливо му хвърлял от време на време по някой поглед.

Той бил с цяла глава по-висок от най-високия човек, когото Петер познавал; лицето му не било вече младо, но не било и старо и било цялото набраздено и сбръчкано. Носел ленено сетре и огромни ботуши, опънати чак до широките му кожени три четвърти панталони, добре познати на Петер от легендата.

— Петер Мунк, какво правиш тук, на Елховия хълм? — с гърлен кънтящ глас го запитал най-подир горският цар.

— Добро утро, земляк — отвърнал Петер, като се стремял да покаже, че не се е уплашил, а в същото време треперел целият като лист. — Минавам през Елховия хълм на път към къщи.

— Петер Мунк — обадил се отново оня и го стрелнал с ужасния си пронизващ поглед, — пътят ти към къщи не минава през тази гора.

— Е, не съвсем, но — рекъл Петер, — но днес пече и си помислих, че ще е по-хладно...

— Не лъжи, ей, въглищарю Петер! — викнал му Михел Холандеца с гърмящия си глас — или като развъртя сопата си, ще те направя на сол. Мислиш, че не те видях да просиш при Дребния? — добавил с по-мек тон той. — Хайде, върви си, това беше глупава постъпка от твоя страна, но добре, че не знаеше думите. Дребния е стиснат и не пуска много, а който получи пари от него, не се радва на живота си. Ти, Петер, си бедно момче и чак душата ми страда за теб. Такъв смел, хубав момък, който може да постигне нещо в живота, а да гори дървени въглища! Другите пилеят цели шепи едри талери и дукати, а ти едва можеш да си отпуснеш няколко шестачета. Това ако не е мизерен живот!

— Така е, прав сте — жалък живот.

— Е, мен няма да ме затрудни да направя нещо за теб — продължил ужасният Михел — и на други свестни момчета съм помагал в беда, ти няма да си първият. Само кажи от колко стотачки се нуждаеш като за начало?

При тези думи Михел Холандеца разтръскал жълтиците в огромния си джоб и те зазвънели досущ като в съня на Петер от изминалата нощ.

Като го чул да говори така, от страх сърцето на Петер изтръпнало и болезнено се присвило. Почувствал как го обливат ту топли, ту студени вълни, защото Михел Холандеца съвсем нямал вид на човек, който раздава пари от съжаление, без да иска нищо в замяна. Спомнил си тайнствените думи на стареца, когато говорел за забогателите мъже, и обхванат от необясним страх и безпокойство, възкликнал:

— Много благодаря, господине! Но с вас не искам да си имам вземане, даване, защото ви знам кой сте!

И побягнал, колкото сили имал. Но горският дух не изоставал, защото правел огромни крачки и само мърморел глухо и заканително:

— Ще съжаляваш, Петер, ще дойдеш да ме търсиш: на челото ти е написано, в очите ти се чете — няма да ми избягаш. Не тичай толкова бързо! Чуй какво ще ти кажа! Стой, че границата на владението ми минава ей там!

Ала Петер, щом чул това и зърнал недалеч от себе си един малък ров, се забързал още повече да го премине, така че най-подир, за да го догони, Михел трябвало да се затича, бълвайки куп клетви и заплахи.

В отчаянието си младият човек се засилил да прескочи рова, защото видял как горският дух замахва с тоягата си да го повали на земята. Благополучно успял да премине на срещната страна и тогава като в невидима стена тоягата на Михел се разбила във въздуха на хиляди късчета, а едно парче стигнало чак при Петер.

Той го вдигнал победоносно, понечил да замери с него грубия Михел Холандеца, но в този момент усетил, че то се раздвижило в ръката му и с ужас видял, че държи огромна змия, която със съскащ език и искрящи очи вече се изправя нагоре. Пуснал я, но тя се била навила здраво около ръката му и поклащайки глава, бързо се насочила към лицето му.

Тогава изведнъж се чуло свистене на криле и един огромен глухар се спуснал върху змията, сграбчил я с клюна си и се вдигнал с нея във въздуха.

Когато огромната птица отнесла змията, Михел Холандеца, който видял всичко отгатък рова, изревал и се разкрещял извън себе си от

гняв, задето излязъл безпомощен пред силата, отвлякла змията.

Изтощен и разтреперан, Петер продължил по пътя си. Пътеката станала по-стръмна, околността по-дива и скоро той се намерил до огромната ела.

Поклонил се на невидимото Стъклено човече, както бил сторил и предния ден, и подхванал:

*Пазителю на съкровищата в Елховата гора,
сто години остаря,
ала твоя е цялата земя,
елите, де стоят.
Теб роденият в неделя
само може те видя.*

— Не го улучи съвсем, но защото си ти, въглищарят Петер Мунк, и така може — близо до него се обадило нежно, фино гласче.

Петер се огледал учудено и под една хубава ела видял да седи дребно старче с черно сетре, червени чорапки и голяма шапка на главата. Лицето му било мило и симпатично, а брадата му — нежна като паяжина. То пушело, но странното било, че лулата му била от синьо стъкло. И когато Петер пристъпил по-наблизо, с учудване забелязал, че дрехите, обувките и шапката на дребосъка също били направени от цветно стъкло, но то било еластично, сякаш още горещо и се огъвало като плат при всяко движение на човечето.

— Срецна оня грубиянин, Михел Холандеца, а? — попитало дребното човече, като след всяка дума кашляло особено. — Беше решил здраво да те сплаши, ала аз му отнех вълшебната тояга и той никога вече не ще я получи.

— Да, господин Пазителю на съкровищата — отвърнал му Петер с дълбок поклон — чувствах се много неприятно. Но значи вие сте бил господин Глухаря, който смъртоносно ухапа змията? Тогава ви благодаря най-сърдечно!

Аз съм дошъл при вас за съвет. Животът ми е лош и труден — един въглищар не може да постигне кой знае колко. И тъй като съм още млад, си помислих, че от мен може да излезе нещо по-добро. А

като гледам и другите, колко успяха за кратко време, например Ецехиел или Краля на танца. Та те са тричави с пари!

— Петер — изключително сериозно се обърнало към него малкото човече и издухало дима от лулата далеч пред себе си, — не ми говори за тях. Какво печелят от това, че няколко години са привидно щастливи и затова пък по-късно многократно по-нещастни? Не бива да презираш занаята си. Това е занаятът на баща ти и дядо ти, а те бяха почтени хора, Петер Мунк. Надявам се не любовта към безделието да те е довела насам.

Петер се стреснал от сериозността, с която му говорело човечето, и се изчервил.

— Не — отвърнал той, — много добре знам, че безделието, господин Пазителю на съкровищата в Елховата гора, води след себе си всички грехове, но недейте приема с лошо, че повече ми харесват другите съсловия. Въглищарите са толкова ниско поставени. Къде по-уважавани от тях са стъкларите, салджиите, часовникарите и всички останали.

— Високомерието често предхожда падението — отвърнал с помек тон малкият господар на Елховата гора. — Странен вид сте вие, хората, рядко някой е доволен от съсловието, в което е роден и израснал. Как мислиш, та нали ако беше стъклар, щеше да искаш да си търговец на дърва, а пък ако беше такъв, щеше да ти се струва, че по ти приляга службата на горския или жилището на околийския съдия. Но нека така да бъде. Ако обещаеш, че ще работиш съвестно, ще ти помогна да постигнеш нещо повече, Петер. На децата, родени в неделя, които знаят как да ме открият, имам обичая да изпълнявам по три желания. Първите две са по твой избор, третото мога да отхвърля, ако е глупаво. Пожелай си сега нещо, Петер, но нещо добро и полезно!

— Чудно стъклено човече сте вие и с право ви наричат Пазителя на съкровищата, защото при вас съкровищата са на сигурно място. Е, та значи мога да си пожелаю това, за което копнее сърцето ми? Първо искам да танцувам по-добре от Краля на танците и всеки път, като ида в кръчмата, да имам толкова пари, колкото дебелият Ецехиел.

— Глупак! — ядосано му креснало човечето. — Що за жалки желания — да можеш да танцуваш добре и да имаш пари за комар?! Не те ли е срам, глупави Петер, да живееш в такава заблуда и да проиграеш собственото си щастие? Каква полза ще имате ти и бедната

ти майка, ако те бива по танците? За какво са ти пари, които, както пожела, ще пръскаш и оставяш в кръчмата като нещастника Ецехиел? През цялата седмица пак ще си без един грош и ще се трепеш както по-рано. Позволявам ти още едно желание по твоя воля, но гледай да е по-разумно!

Петер се почесал зад ухото и след кратко колебание рекъл:

— Пожелавам си най-хубавата и богата стъкларска работилница в цял Шварцвалд с всичките нужни съоръжения и с пари, за да мога да я ръководя.

— Нищо друго? — попитало угрижено човечето. — Нищо друго ли, Петер?

— Е, може да добавите и един кон и колица.

— Ама че си глупав, въглищарю Петер Мунк! — възкликнало човечето и в яда си метнало стъклената си лула към една дебела ела, така че тя се разбила на сто парченца.

— Конез?! Колица?! Разум, разум, ти казвам, здрав човешки разум и далновидност трябваше да си пожелаеш, а не конче и колица. Е, не се натъжавай толкова, ще гледам да не пострадаш много въпреки избора си, защото второто ти желание като цяло не беше глупаво. Една добре водена стъкларска работилница изхранва стопанина си, но ако беше пожелал към нея разум и далновидност, конят и колата щяха да дойдат от само себе си.

— Но господин Пазителю на съкровищата, нали ми остава още едно желание. Бих могъл да си пожелаая разум, щом мислите, че ми е изключително необходим.

— Не бива. Ще дойде ден, когато ще си щастлив, че имаш едно свободно желание. А сега си тръгвай към къщи. — Ето ти две хиляди гулдена — рекло му горското духче, като извадило една кесийка от джобчето си, — те са ти достатъчни. Не ми идвай отново за пари, защото ти обещавам, че тогава ще те окача на най-високата ела — откакто обитавам тази гора, винаги съм удържал на думата си!

Преди три дни се помина старият Винкфриц, който държеше голямата стъкларска работилница в Долната гора. Иди там утре заран и предложи да я купиш, както му е редът. Пази се, бъди работлив, а аз ще идвам да те виждам от време на време и ще те подкрепям със съвет и с дела, защото ти не си измоли разум. Но — и това го казвам много

сериозно — първото ти желание беше лошо! Стой настрани от кръчмата, Петер, никой не е прокопсал от нея.

Докато говорело, човечето извадило от дрешката си нова лула от най-хубавото млечно стъкло, напълнило я със сухи шишарки и я пъхнало в малката си беззъба уста. После извадило една огромна лупа, застанало под слънчевите лъчи и запалило лулата си. Щом свършило с това, то се сбогувало приятелски с Петер, като му дало още няколко мъдри съвета за из път. После започнало да дърпа все по-начесто от лулата си и да издухва дима и накрая изчезнало в облак, който миришел на чист холандски тютюн и като се виел бавно нагоре, чезнел из върховете на елите.

Като се прибрал у дома, Петер заварил майка си много притеснена, защото добрата женица била решила, че са го взели войник.

Както му било весело на душата, Петер й разправил, че бил срещнал в гората добър приятел, който му услужил с пари, за да захване някоя нова работа. И макар че майка му вече трийсет години живеела във въглищарска колиба и била привикнала да гледа около себе си хора, очернени със сажди, както всяка мелничарска жена свиква с брашненото лице на мъжа си. Ала, тя била достатъчно суетна и щом чула каква блестяща възможност се открива пред сина й, в миг се възгордяла и с презрение към предишното си съсловие рекла:

— Да, като майка на мъж, който притежава стъкларска работилница, аз съм по-различна от съседките Грете и Бете и за в бъдеще в църквата ще сядам на по-първите редове, където са по-личните хора.

Синът й бързо се споразумял с наследниците на стъкларската работилница. Оставил заварените работници и наредил изработването на стъклото да не спира ни денем, ни нощем.

В началото работата му харесвала. Имал навика да влиза тежко-тежко в работилницата и важно да се разхожда напред-назад, пъхнал ръце в джобовете, да хвърля поглед тук и там и да подхвърля по нещо, с което да размива не малко работниците си. Но най-голяма радост му доставяло да гледа как се духа стъклото и често сам се хващал да вае най-странни фигури от все още меката маса.

Скоро обаче тръпката му към работата преминала и той започнал да наминава в стъкларницата само за един час на ден, после веднъж на

два дни, докато най-накрая се мяркал веднъж седмично и работниците му започнали да си правят каквото пожелаят.

Причината била в това, че се отбивал в кръчмата.

Още през първата неделя, след като се върнал от Елховия хълм, Петер се отправил натам. Като влязъл, Краля на танца подскачал вече на танцовата площадка, а дебелият Ецехиел седял с кана пред себе си, хвърлял заровете и залагал талери.

Петер бързо бръкнал в джоба си да види дали човечето си е удържало на думата и — я, виж ти, той се пръскал от сребърни и златни монети.

Краката му пък го сърбели и напирали да скачат и танцуват. Щом свършил първият танц, Петер се наредил с дамата си горе на площадката до Краля на танца и щом онзи рипнел три стъпки над земята, Петер скачал четири. Направел ли онзи чудни, изящни стъпки, Петер започвал да усуква и върти краката си така, че хората, които го гледали, се захласвали от удоволствие и възторг. А когато по танцовата площадка се разчуло, че Петер е купил стъкларска работилница, започнало да прави впечатление, че минел ли покрай музикантите, винаги подхвърлял по шестак, почудата на хората нямала край. Едни си мислили, че е намерил съкровище в гората, други, че е получил наследство, но всички започнали да го уважават и да го смятат за личен човек само защото имал пари.

И въпреки че вечерта проиграл дваисет гулдена, като бръкнал след това в джоба си, видял, че вътре все така звънка и дрънка сякаш имал още сто талера.

Когато Петер разбрал колко го почитат, не можел да си намери място от радост и гордост. Пръскал пари с цели шепи, раздавал щедро и на бедните, защото по себе си знаел какво е да те притиска сиромашията.

Необикновените умения на новия танцьор Петер засенчили майсторлъка на Краля на танците и му спечелили прозвището Кайзера на танците. Най-смелите комарджии пък, които се събирали в неделя, не дръзвали да залагат колкото него, но и не губели толкова много. Но колкото и да губел Петер, още повече печелел.

Станало точно каквото Петер поискал от Стъкленото човече: имал винаги толкова пари в джоба си, колкото дебелият Ецехиел. И

точно с него ги проигравал. Загубел ли наведнъж двайсет, трийсет гулдена, ако ги прибирал Ецехиел, те се появявали отново в джоба му.

В гуляи и хазартни игри той постепенно надминал и момчетата с най-лоша слава в Шварцвалд и хората започнали го наричат по-често Петер Комарджията отколкото Кайзера на танците, защото играел комар през повечето делнични дни. Затова пък стъklarската му работилница все повече западала и вината за това се криела в безразсъдството му.

Изработването на стъкло продължавало, доколкото било възможно, но нали Петер не бил купил заедно с работилницата тайната къде да продава най-изгодно стъклото, се стигнало дотам, че вече не знаел какво да направи с купищата стока и започнал да я продава на половин цена на пътуващи търговци само и само да осигури заплатите на работниците си.

Една вечер, както си вървял отново от кръчмата към къщи, въпреки многото вино, което бил изпил, за да се развесели, си мислел с ужас и тъга за разпиляното богатство. Изведнъж забелязал, че някой върви редом с него. Огледал се и — какво да види? Това било Стъкленото човече. При вида му Петер кипнал от яд и без да си мери приказките, взел да се кълне, че човечето е виновно за цялото сполетяло го нещастие.

— Какво да правя сега с коня и с колата? — викнал той. — Какво ме грее стъklarската работилница и всичкото ми стъкло? Дори като клет въглищар живееш по-щастливо и безгрижно. А сега — не знам кога ще дойде съдията да оцени имота ми и да го разпродаде заради дълговете ми.

— Така ли? — отвърнало му Стъкленото човече. — Значи така? Аз нося цялата вина за твоето нещастие? Това ли е благодарността за моето благодеяние? Кой те накара да си пожелаеш толкова глупаво нещо? Искаше да станеш стъklar, без да знаеш къде да продаваш стъклото. Не ти ли казах да внимаваш какво си пожелаваш? Разум, Петер, ум ти трябваше!

— Какъв ти ум и разум! — викнал онзи. — Аз съм по-умен от другите и ще ти го докажа, Стъклено човече!

При тези думи хванал човечето грубо за яката и му креснал:

— Пипнах ли те сега, Пазителю на съкровищата в Елховата гора? Сега си искам третото желание! Трябва да ми го изпълниш! Тук, на

мига искам два пъти по сто хиляди твърди талера и къща и... ох, о-ле-ле! — извикал той и тръснал ужасен ръката си, защото горското човече се било превърнало в нажежено стъкло и изгаряло ръката му като главня. Но от самото човече нямало и следа.

Дни наред след случката надутата ръка му напомняла за неблагодарността и глупостта, която проявил към Стъкленото човече. Но Петер приспивал съвестта си, като си казвал: „Като продадат работилницата ми и всичко друго, нали ми остава дебелият Ецехиел? Докато той има пари в неделните дни, нищо няма да ми липсва.“

Прав си, Петер, но ако неговите пари свършат?

И ето че случаят му поднесъл чудна аритметична задача.

Един неделен ден Петер пристигнал в кръчмата и хората, щом го видели, се показали от прозорците. Един казал:

— Комарджията Петер иде.

Друг добавил:

— Да, Кайзера на танците, богатият стъклар.

А трети поклатил глава и рекъл:

— Богатство, казвате? Говорят се какви ли не неща за дълговете му, а в града един разправяше, че околийският няма да чака дълго, а ще наложи заповест на имота му.

В това време богатият Петер поздравил изискано и важно хората край прозорците, слязъл от колата си и викнал:

— Добра ти вечер, кръчмарю! Тук ли е вече дебелият Ецехиел?

И един дълбок глас му отвърнал:

— Влизай, Петер! Мястото ти се пази, тук сме и вече сме извадили картите.

Петер влязъл в кръчмата, бръкнал в джоба си, видял, че е пълен догоре с пари и разбрал, че Ецехиел се е запасил добре.

Седнал на масата при другите и започнал да играе. Ту печелел, ту губел и така вървяла играта, докато не станало късно и няколко честни хора не си тръгнали. Останалите продължили да играят на свещ, но по едно време двама от играчите рекли:

— Стига толкова, ние трябва да се прибираме вкъщи при жените и децата.

Но Комарджията Петер започнал да убеждава дебелия Ецехиел да остане. Той дълго се дърпал, докато най-накрая приел:

— Добре, сега ще си преброя парите, после ще хвърляме зара, всяко мятане по пет гулдена, защото ако залагаме на по-малко, е все едно да си играем детски игрички.

Извадил си кесията, преброил парите си и ги изкарал сто гулдена чисто. Нямало нужда Петер да брои своите.

Но ако дотогава Ецехиел побеждавал, оттам насетне започнал да губи и ужасно да ругае. Хвърлил ли чифт, Петер Комарджията хвърлял също чифт, и то винаги водел с две точки. Така продължило, докато Ецехиел извадил последните си пет гулдена на масата и извикал:

— Още веднъж и ако и този път загубя, няма да спра, а ти, Петер, ще ми заемеш от печалбата си. Честните хора трябва да се подкрепят взаимно.

— Колкото пожелаеш, и сто ще ти дам, ако щеш! — рекъл Кайзера на танците, въодушевен от печалбата си.

Дебелият Ецехиел разбъркал заровете и хвърлил шестнайсет.

— Чифт — викнал доволен той. — Я да те видим сега.

Но Петер хвърлил осемнайсет и чул един познат дрезгав глас да казва зад гърба му:

— Е, дотук беше.

Като се огледал Петер, видял, че зад него е застанал огромният Михел Холандеца. Стреснал се и разсипал парите, които току-що бил спечелил. Но дебелият Ецехиел не виждал горянина, а настоявал Комарджията Петер да му обслужи с десет гулдена за играта.

Петер бръкнал като замаян в джоба си, но там нямало никакви пари, потърсил и в другия джоб, но и там не намерил нищо. Изтръскал сетрето си, но от него не паднал пукнат грош. И чак сега си спомнил за първото си желание да има толкова пари колкото дебелия Ецехиел. Всичко било изчезнало яко дим.

Кръчмарят и Ецехиел го зяпали смаяни и като продължил да се рови за пари, те не искали да му повярват, че няма. Но когато сами преровили джобовете му, се разгневили и почнали да се кълнат, че Комарджията Петер е лош магьосник и е изпратил всичките спечелени пари и своите собствени у дома си. Петер се защитавал упорито, но обстоятелствата били против него.

Ецехиел се заканил да разкаже тази ужасна история на всички хора в Шварцвалд, а кръчмарят се зарекъл, че на другия ден по първи

петли ще отиде в града и ще наклевети Мунк за магьосничество. После добавил, че му се ще дори да гледа как ще го изгорят жив. След това се нахвърлили вбесени отгоре му, издърпали му сетрето и го изхвърлили през вратата.

Нито една звезда не се виждала по небето, когато Петер с натежало от мъка сърце се повлякъл към дома си. И въпреки това успял да различи един тъмен силует, който вървял редом с него и го заговорил:

— Свършено е с тебе, Петер Мунк. Край на чудния живот. Това можеш да ти го кажа още преди, когато не искаше да ме чуеш и избяга при глупавото стъкло джудже. Виждаш какво става, когато някой презре съвета ми. Но опитай сега моята подкрепа, аз те съжалявам заради това, което те сполетя. Никой досега не се е разкалял, че се е обърнал към мен и ако не се боиш от път, утре целия ден ще те чакам да разговаряме на Елховия хълм, стига само да ме извикаш.

Петер разбрал кой му говори, но го обзел такъв ужас, че не отвърнал нищо, а хукнал към дома си.

Щом изрекъл това, разказвачът на историята бил прекъснат от шум, който идел откъм пътя пред кръчмата. Чуло се как пристига карета, няколко гласа поискали осветление и някой здраво зачукал по портата. Целият този шум бил премесен с лай на кучета.

Стаите, които били посочени на коларя и калфите за ползване, имали изглед натам. Затова четиримата гости скочили от местата си и се затичали да видят какво се било случило. Доколкото могли да различат на светлината на фенера, една голяма карета била спряла пред кръчмата. Едър мъж помагал на две дами с воалетки да слязат от каретата. Виждал се и кочияш в ливрея, който разпрягал конете, а един слуга освобождавал куфарите от ремъците.

— Бог да е благосклонен към тези хора — въздъхнал коларят. — Ако те отърват кожата си, аз няма защо да се боя за двуколката си.

— Тихо! — прошепнал студентът. — Струва ми се, че всъщност дебнат тези дами, а не нас. Може би тези отдолу са били осведомени за пътуването им. Ех, да можехме да ги предупредим! Но чакайте! В цялата странноприемница няма друга прилична стая освен тази до моята. Там ще ги настанят. Стойте си спокойно тук, аз ще се опитам да запозная прислугата им с положението.

Младият мъж се промъкнал до стаята си, духнал свещите и оставил да гори само угарката, която имал от кръчмарката. После долепил ухо до вратата.

Скоро по стълбите се задала стопанката заедно с двете дами и с приятелски и ласкави слова ги въвела в съседната стая. Посъветвала гостите скоро да си легнат, защото сигурно са изтощени от пътуването, и слязла отново долу.

Не след дълго студентът чул тежки мъжки стъпки да се изкачват по стълбите, отворил предпазливо вратата и през тесния процепа видял едрият мъж, който по-рано помогнал на дамите да слязат от каретата. Бил облечен в ловджийски костюм, на кръста му висял ловджийски нож и задължението му на пръв поглед било да се грижи за конете по време на пътуването или просто да придружава дамите. Студентът забелязал, че мъжът е сам, отворил бързо вратата и му помахал да дойде. Той се приближил учуден и още преди да успее да запита какво желаят от него, студентът почнал да му шепти:

— Господине! Тази нощ попаднахте в кръчма на разбойници!

Мъжът се изплашил, а студентът го издърпал да влезе в стаята и му разказал колко подозрителна му изглежда странноприемницата.

Като го изслушал, ловецът много се притеснил и обяснил на младежа, че дамите — една графиня и камериерката ѝ, първоначално са имали намерението да пътуват през цялата нощ. Но някъде на половин час път от кръчмата ги срещнал конник, който им извикал да спрат и ги запитал накъде са тръгнали. Като чул, че възнамеряват да пътуват цялата нощ през Шпесарт, ги разубедил, като казал, че в този момент подобно нещо било изключително рисковано.

— Ако желаете да приемете съвета на един почтен човек — добавил той, — откажете се от намерението си. Недалеч оттук има кръчма. Колкото и лоша и неудобна да е тя, по-добре пренощувайте в нея, отколкото да се излагате на излишна опасност в тъмната нощ.

Мъжът, който им дал този съвет, имал вид на много честен и порядъчен човек и графинята от страх да не бъде нападната от разбойници заповядала да се отбият в кръчмата.

Ловецът сметнал за свое задължение да уведоми дамите за опасността, в която се намирили. Влязъл в другата стая и малко след това отворил вратата, която водела от стаята на графинята в тази на студента. Графинята, дама на около четирийсет години, пребледняла от

страх, пристъпила към студента и поискала от него да ѝ разкаже всичко още веднъж. После започнали да обсъждат какво да предприемат в тази неприятна ситуация и решили колкото е възможно по-предпазливо да повикат двамата прислужници, коларя и занаятчиите, за да могат в случай на нападение да действат най-малкото единно.

Малко след като те дошли, заключили вратата на графинята към коридора, а отвътре струпали скринове и столове. Графинята седнала с камериерката на леглото и двамата прислужници останали да ги пазят.

А по-раншните гости и ловецът насядали около масата в стаята на студента и решили да посрещнат опасността лице в лице. Часът бил около десет, в къщата всичко било тихо и спокойно и никой не безпокоял гостите. Тогава ковачът рекъл:

— За да останем будни, май ще е най-добре да направим както одева — да си разказваме най-различни истории. И ако господин ловецът няма нищо против, можем да продължим отново.

Ловецът не само че нямал възражения, но за да покаже съгласието си, обещал той самият да разкаже нещо, а именно историята за приключенията на Саид.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.